

LUCY M. MONTGOMERY

Vacanța lui Jane

Traducere din limba franceză
BRÂNDUȘA VRÂNCEANU

TIMIȘOARA
2020

Cuprins

Capitolul 1	5
Capitolul 2	13
Capitolul 3	25
Capitolul 4	32
Capitolul 5	40
Capitolul 6	48
Capitolul 7	56
Capitolul 8	64
Capitolul 9	69
Capitolul 10	80
Capitolul 11	86
Capitolul 12	91
Capitolul 13	98
Capitolul 14	106
Capitolul 15	117
Capitolul 16	122
Capitolul 17	133
Capitolul 18	141
Capitolul 19	155
Capitolul 20	160
Capitolul 21	167

Capitolul 22	173
Capitolul 23	183
Capitolul 24	196
Capitolul 25	202
Capitolul 26	217
Capitolul 27	230
Capitolul 28	237
Capitolul 29	247
Capitolul 30	255
Capitolul 31	259
Capitolul 32	270
Capitolul 33	275
Capitolul 34	280
Capitolul 35	290
Capitolul 36	299
Capitolul 37	307
Capitolul 38	318
Capitolul 39	330
Capitolul 40	339
Capitolul 41	349
Capitolul 42	355
Capitolul 43	359

Capitolul 1

Strada Veseliei își purta numele cât se poate de prost. Cel puțin, asta era părerea lui Jane și, în opinia sa, *Strada Veseliei* era, fără îndoială, cea mai tristă stradă din Toronto, deși, la vârsta ei, de 11 ani, drumurile pe care le putea face nu-i permiteau să cunoască un mare număr de străzi din oraș.

Ar fi trebuit să fie veselă și jucăușă, gândea Jane, plină de căsuțe frumoase și înflorite, care să-i salute pe trecători și să-i întrebe ce mai fac, căsuțe ai căror copaci să-și clatine crengile, în semn de salut, și ale căror ferestre, la vreme de seară, să clipească din ochi, complice. Dar *Strada Veseliei* era cenușie și tăcută, iar casele ei vechi, din cărămizi înnegrite de vreme, se înșirau, amenințătoare, cu ferestre înalte și oarbe, cu obloane închise, și n-ar fi dăruit trecătorilor nici cel mai mic semn de prietenie, măcar din colțul vreunei perdele. Copacii de pe *Strada Veseliei* erau așa de bătrâni, așa de înalți și de

Responsabili, împunători, încât ei îi venea greu să creadă că mai sunt tot copaci. Dar nici puietii înfomețați, care străjuiau intrarea în pompa de benzină de la colțul străzii, nu semănau mai mult a copaci, așa cum erau, în gălețile lor verzi, care le serveau de ghivece.

Mânia bunicii ei nu cunoscuse limite, când bătrâna casă a familiei Adams fusese demolată, ca să se construiască această oribilă stație de benzină, roșu cu alb. Nici nu se puneau problema ca Frank să facă vreodată plinul, acolo. Uneori, Jane își spunea că stația era singurul loc vesel de pe stradă.

Jane locuia la numărul 60, pe *Strada Veseliei*, într-o uriașă casă de cărămidă, împodobită cu o așa mulțime de turnuri și turnulețe, de parcă arhitectul s-ar fi temut că acestea vor dispărea de pe fața pământului și se gândise să facă o rezervă, aici. La intrare, se ridicau coloane maiestuoase, iar pereții aveau ferestre arcuite, în stil englezesc. Și gardul, și poarta, care păzeau cu strășnicie accesul la casa de la numărul 60, de pe *Strada Veseliei*, erau din fier forjat, întocmai așa cum fusese la modă, într-o anumită perioadă, în Toronto. Poarta era închisă și încuiată, noaptea, de către Frank, iar Jane avea impresia, cât se poate de neplăcută, că e prizonieră într-o închisoare.

Terenul din jurul casei de la numărul 60 era mai mare decât orice alt teren de pe stradă. Din cauza umbrei proiectate de un șir de copaci bătrâni, gazonul nu prea creștea pe peluza din față. Distanța dintre casă și stradă nu era suficient de mare ca să atenueze zgomotul, și, mai

ales, rumoarea surdă a circulației intense de la întretăierea străzilor *Bloor* și *Veseliei*. Nimeni nu pricepea de ce se încăpățâna vârsnica Doamnă Robert Kennedy să trăiască la numărul 60 de pe *Strada Veseliei*, când averea ei fabuloasă i-ar fi permis să cumpere oricare dintre casele cele noi, din Forest Hill, sau din Kingsway. Taxele, pentru un teren atât de mare ca acela de la numărul 60, de pe *Strada Veseliei*, erau foarte mari, iar casa era deznădăduitor de demodată. Doamna Robert Kennedy, însă, se mulțumea să primească orice fel de comentariu pe această temă cu un zâmbet disprețuitor, chiar dacă venea din partea lui William Anderson, singurul fiu al primului ei soț, pe care îl respecta, pentru că făcuse avere, fără ajutorul nimănui, iar afacerile lui continuau să prospere. Nu-l iubise niciodată, dar îl respecta.

Doamna Kennedy era foarte fericită, în casa aceea. Se mutase în ea, cu Robert Kennedy, în primele zile ale căsătoriei lor, într-o perioadă în care era foarte la modă să locuiești în acest cartier. Tatăl lui Robert construise unul dintre cele mai frumoase „castele” din Toronto și, în ochii ei, casa de la numărul 60, de pe *Strada Veseliei*, nu încetase nici o clipă să fie așa. Trăia, aici, de 45 de ani, și aici avea de gând să rămână, până la moartea sa. Cui nu-i plăcea, n-avea decât să tacă, îi spunea ea, lui Jane, pe un ton batjocoritor, deși aceasta din urmă, nu-i mărturisise niciodată că nu-i plăcea casa. Bunica ei, după cum avea să descopere Jane, într-o zi, avea acest uimitor dar, de a-ți citi gândurile.

Într-o dimineață de iarnă, mohorâtă și întunecată, pe când aștepta, ca în fiecare dimineață, în Cadillac*, ca Frank să o ducă la *St. Agatha's*, Jane a surprins o conversație, între două femei, oprite la colțul străzii.

– Ai văzut, vreodată, o casă mai *moartă*? a spus cea mai tânără dintre ele. Parcă ar fi murit, de ani de zile.

– A murit, acum 30 de ani, odată cu Robert Kennedy, a răspuns cea mai în vârstă. Pe vremuri, era un loc foarte animat. Nimeni, în Toronto, nu primea atâția oaspeți ca familia Kennedy. Lui Robert Kennedy îi plăceau petrecerile. Ce bărbat încântător! Era, cu adevărat, seducător, și nimeni nu a înțeles de ce a luat-o pe văduva lui James Anderson... cu cei trei copii ai ei. Ea e o Moore, Victoria Moore, fata bătrânului colonel Moore... una dintre familiile din burghezia înaltă, din Toronto. Se spune că era foarte frumoasă. Oricum, l-a adorat pe Robert Kennedy, l-a venerat! Nu-l slăbea din ochi, nici o clipă. S-a ocupat de el mult mai mult decât de primul ei soț. Robert Kennedy a murit, la 15 ani după căsătoria lor, foarte curând după ce li s-a născut primul lor copil.

– Și acum, trăiește singură, în castelul ăsta?

– Oh, nu. Locuiește cu cele două fete ale ei. Cred că una dintre ele e văduvă, sau cam așa ceva. Iar nepoata ei locuiește și ea, aici, se pare. Se spune că Doamna Kennedy e un adevărat tiran, dar că cea mai tânără dintre fiicele ei, cea văduvă, este foarte veselă, și frecventează toate evenimentele despre care vorbește ziarul *Saturday*

* Cadillac – automobil american, de lux (n. tr.).

Evening. Foarte frumoasă... și de o eleganță, draga mea! Este fata lui Kennedy și seamănă, ca două picături de apă, cu tatăl ei. Cu siguranță, n-o să-și invite, niciodată, prietenii, acasă. E un loc atât de lugubru*... într-o stare de complet declin**. Dar o să-mi amintesc, mereu, zilele în care *Strada Veseliei* era unul dintre cele mai moderne cartiere din Toronto. Și uite, în ce hal e, acum!

– E demodată, dar, încă, foarte elegantă.

– Cu greu ai putea spune asta! Numărul 58, de alături, s-a transformat într-o casă-pensiune, cu o mulțime de chiriași! Dar Doamna Kennedy se îngrijește de numărul 60, cu toate că, dacă te uiți atent, se observă că se cam ia zugrăveala de pe pereți, la balcoane.

– N-aș locui pe strada asta, pentru tot aurul din lume! mai spuse cealaltă, înainte de a fugi, să prindă tramvaiul.

– Cât de bine o înțeleg! gândi Jane, care, cu toate astea, nu prea știa unde i-ar fi plăcut să locuiască.

Străzile pe care le străbătea, în drum spre *St. Agatha's*, una dintre cele mai scumpe școli din Toronto, la care o trimitea bunica ei, nu erau, în majoritatea lor, mai călduroase decât aceea pe care locuia ea. E drept că școala se găsea chiar în centrul unui cartier demodat. Dar *St. Agatha's* nu se sinchisea de cartiere... înțelegeți, școala asta ar fi fost mereu ceea ce era, neschimbată, chiar și în inima Saharei!

*Lugubru – ceva care inspiră un sentiment de tristețe sumbră (n. tr.).

**Declin – sfârșit al unei perioade de glorie (n. tr.).

Casa unchiului ei, William Andreson, din Forest Hill, era foarte frumoasă, cu pietricelele și aranjamentele ei peisagistice, dar Jane n-ar fi putut trăi în ea. Nu puteai păși pe peluza molatică și scumpă a Unchiului William, fără să nu te temi că o strici. Trebuia să calci doar pe micul drum de pietre, iar Jane ar fi vrut să alerge pe iarbă. Nici la *St. Agatha's* nu avea voie să alerge, în afara anumitor jocuri, bine organizate. Jane nu era foarte pricepută la jocurile organizate. Se simțea, mereu, cam stângace. La 11 ani, avea înălțimea unei fete de 13 ani. Întrecându-le pe toate colegele ei, care nu apreciau asta, avea impresia că nu e, niciodată, la locul ei.

Cât despre alergatul în casa de la numărul 60, de pe *Strada Veseliei...* alergase, oare, vreodată, cineva, acolo? Poate că mama ei, în urmă cu foarte mult timp... Mama ei! Atât de grațioasă și de ușoară, ai fi spus că plutește pe un nor. O singură dată, însă, Jane îndrăznise să alerge, cântând cât o ținea gura, de la un capăt la altul al acelei case uriașe, care era cam cât o jumătate de bloc, iar bunică-sa, pe care o crezuse plecată în oraș, apăruse din salonul cel mic, schițând, pe fața ei palidă, surâsul acela, pe care Jane nu-l putea suferi.

– Cărui fapt îi datorez excesul acesta de copilărire, Victoria? a întrebat, cu o voce mieroasă, încă și mai nesuferită lui Jane, decât zâmbetul.

– Am vrut să fug, doar ca să fug, Bunică, a explicat Jane.

Totul era foarte simplu, dar bunica s-a mulțumit să

zâmbească și să spună, așa cum numai ea știa să o facă:

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș face asta a doua oară, Victoria!

Și n-a mai făcut. Acesta era genul de putere pe care bunica ei o avea asupra oamenilor, în ciuda faptului că era mică de statură și avea mii de riduri... o statură atât de mică, încât Jane, cu picioarele ei lungi și silueta deșirată, era aproape la fel de înaltă ca ea.

Jane detesta să i se spună Victoria. Și toată lumea îi spunea Victoria, în afară de mama ei, care îi spunea Jane Victoria. Iar Bunica o învinovățea, pentru asta; dintr-un motiv pe care fata nu-l cunoștea, încă, bunica ei ura prenumele de Jane. Jane îl iubea... îl iubise dintotdeauna... și se simțise, mereu, mai mult Jane, decât Victoria. Fusesse numită Victoria, pentru că așa voise Bunica. Nu știa de unde venea al doilea prenume. Nici în familia Kennedy, nici în familia Anderson nu exista nimeni cu un astfel de nume. La 11 ani, a început să bănuiască faptul că venea, de fapt, din familia Stuart. Și, cum nu voia să îi datoreze nimic tatălui ei, mai cu seamă, nu prenumele ei preferat, lui Jane i-a părut rău. Îl ura pe taică-său, atât cât poate urî inima unei fete, care nu știe s-o urască nici măcar pe Bunica. Uneori, Jane se temea că o urăște și pe Bunica, iar asta ar fi fost îngrozitor, căci era bunica ei, care o îmbrăca, o hrănea și se ocupa de educația sa. Jane știa că ar fi trebuit să o iubească, dar asta nu era ușor. Mama ei, după cum părea, reușea să facă asta, fără efort, dar și Bunica o iubea pe Mama, de aici venea toată

deosebirea. O iubea mai mult decât orice pe lume. Iar pe nepoata ei n-o iubea. Jane știa asta, dintotdeauna. Și mai simțea, chiar dacă, încă, nu știa sigur, că Bunica nu se bucura că Mama o iubește.

– Te îngrijorezi prea mult pentru ea, întotdeauna, a spus Bunica, într-o zi, când mama lui Jane își făcea griji din cauza unei dureri în gât a copilei.

– E tot ce am pe lume, a răspuns mama ei.

Fața palidă a bunicii se făcuse stacojie.

– Așadar, din câte înțeleg, eu nu însemn nimic pentru tine, a răspuns ea.

– Oh! Mamă, știi bine că nu asta am vrut să spun, ripostase mama ei, cu părere de rău, clătinându-și mâinile, a negare, într-un fel care o făcuse pe Jane să se gân-dească la doi fluturași albi. Voiam să spun... voiam să spun... că e singurul meu copil...

– Și că îl iubești pe acest copil... copilul *lui*... mai mult decât mă iubești pe mine!

– Nu, nu mai mult... dar altfel, răspunsese mama ei, pe un ton rugător.

– Nerecunoscătoareo!

N-a fost decât un cuvânt, dar cu cât venin a reușit Bunica să-l umple! Apoi, ieșise din cameră, cu obrajii încă roșii și cu un foc arzând mocnit, în ochii albaștri, de sub părul cărunț.

Capitolul 2

– Mămico, de ce nu vrea Bunica să mă iubești? a întrebat Jane, pe cât de direct au lăsat-o amigdalele inflamate s-o facă.

– Draga mea, nu e vorba de asta, s-a împotrivit mama ei, aplecând spre ea un chip ca un trandafir, în lumina de chihlimbar a lămpii.

Jane știa bine că avea dreptate. Când era și Bunica de față, Mama o îmbrățișa și o mângâia foarte rar. Astfel de manifestări de tandrețe aveau darul de a o înfuria pe bătrână, iar mânia ei rece paraliza totul, în jur. Chiar și fetița prefera ca Mama să nu îi arate prea multă afecțiune, în prezența Bunicii. Primea porție dublă de mângâieri, când erau singure... dar asta se întâmpla atât de rar! Nici în seara aceea nu aveau să fie singure multă vreme, căci Mama nu cina acasă. Ieșea, aproape în fiecare seară, dintr-un motiv sau altul, și aproape în fiecare după-amiază, de asemenea. Jane insista să o vadă,